

Ko so pa to drugi hlapci videli, kar se je zgodilo, bili so jako žalostni, šli so k svojemu gospodu in mu povedali vse, kar se je dogodilo.

Kralj se razserdi, pokliče neusmiljenega hlapca k sebi in mu reče: „Ti hudobni hlapec, ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil. Ali se nisi mogel usmiliti tudi ti svojega sobrata, kakor sem se usmilil jaz tebe?“ To rekši izroči ga trinogom, da ga zapró v ječo, dokler zadnjega vinarja ne poplača. To je bila pravična kazen.

In Jezus je še pristavil in djal svojim učencem: „Baš tako bode storil tudi moj nebeški oče z vami, ako ne boste odpustili vsakateremu svojemu bratu, ki vas je razžalil.“

Otroci naučite se to lepo priliko na pamet in bodite zmirom mirni, ljubeznjivi, potolažljivi, spravljeni in odpustljivi.

— m —

Zaušnica o pravem času.

Živel je v Zagrebu, hervaškem glavnem mestu, neki tergovca, katerega so ljudje imenovali Verlič. Tega tergovca pozdravljali so večkrat in prav prijazno nek lepo oblečen mladenič. Tergovca mu je tudi odzdravljali, akoravno ni poznal prijaznega mladeniča, a zdelo se mu je vendar, da ga je moral že nekje videti, kajti znan se mu je zdel po obrazu. — Bilo nekega dne, in nek prijatelj je povabil Verliča na obed (kosilo). Verlič pride in tu v prijateljovej hiši najde omenjenega mladeniča, ter vidi, kako se z njegovo obitelji (družino) veselo spreha po vertu, ter prijazno in ljubeznjivo razgovarja. Ko se jim Verlič približa, hotel mu je prijatelj, kakor se spodobi, mladega gospodiča predstaviti. Ali mladenič berž poprime besedo in pravi: „Ni treba gospod, da me predstavite, kajti s tem le gospodom se pozna že davno.“

„„Kako to,““ reče Verlič, „ne umejem vas. Vi se motite mladi gospodič, kajti jaz vas ne poznam. Res je sicer, da me vselej, kedar me srečate, lepo in uljudno pozdravite, ali brez zamere, ne poznam vas!““

„In vendar se pozna,“ odgovori prijazni mladenič, „in to, kakor sem rekel, že davno. Tudi me serčno veseli, da se mi zdaj najlepša prilika ponuja, da se vam zahvalim za veliko dobroto, katero ste mi izkazali.“ — „Vi gospodič ne govorite jasno““ reče Verlič, „tudi ne vem, čemu bi se mi imeli zahvaliti, ker vas ne poznam.““

„To je že stara reč“ povzame mladenič besedo; „veste kaj? sedimo tukaj le na klop in razložil vam bodem stvar, katere ne umejete, le pazno me poslušajte. — Minulo je že 17 let in jaz sem bil takrat komaj devet let star deček; prišel sem baš iz šole domov in mati mi je dala skorjico kruha. Jedé suhi kruh mislil sem si večkrat, da bi ne bilo slabo, ako bi imel poleg kruha tudi kako jabolko, da bi vanj ugriznil. Moji tovariši imeli in jedli so jabolka, kolikor so jih le želeli, a jaz čisto nič do suhe skorjice kruha, in to me je jako žalilo in bolelo. Tako mislé šel sem nekega dne na terg, kjer so branjevke prodajale različno ovojče, a dakako, da je bilo mej njim tudi mnogo velikih, lepih in rudečih jabolk. Zdelo se mi je, gospod, kakor bi se mi bile jabolke in daleč smehljale sè svojo lepo rumeno rudečo barvo, ter me vabile, kakor našo

pervo mater Evo v raji, da naj roko stegnem po enem, ter je skrivaj uzamem. Postojim blizu košare in čakam, da se branjevka kam v stran oberne in me ne vidi, kako bom segel po lepo rudečih jabolkih. In res, kmalu se je začela razgovarjati sè svojo sosedo, in ko pogleda nazaj, stegnem jaz berž in bolj svojo roko, zgrabim eno jabolko, ter je mislim hitro v žep pobasati. Ali komaj sem to storil, zašumelo mi je nekaj prav pošteno okoli ušes. Udaril me je nekedo po licu, da se Bog usmili, in to s tako močjo, da sem, kakor se pravi, videl na enkrat deset solnc, a jabolko mi je v tem padlo od velikega strahu na tla. „Fantè,“ zagermi nek debel glas blizu mene, „ali veš kako se glasí sedma zapoved božja? Mislim, da si denes prvič, pa tudi zadnjič stegnil svojo roko po tujem blagu.“ — Zdelo se mi je, gospod, da bodem mertev padel na tla od velike sramote. Ko oči odprem, pogledam vas, ki ste stali na onej strani, od koder je zaušnica priletela. Zaušnica in vaša slika sta mi ostali globoko usajeni v mojem serci, in vsega tega se še tako spominjam, kakor bi bilo denes. Šel sem domov z rudečim licem kakor kuhan rak, in zmirom mi so v ušesih šumele besede, ki sem je slišal od vas: „To naj bode vpervič in zadnjič!“ Sklenil sem čversto in sam sebi rekel: Da, da, zadnjič! Vsakikrat, ko je gosp. učitelj veroznanstva v šoli učil in ponavljal nauk o sedmej zapovedi božje, spomnil sem se prav živo onega dne in časa, ko sem prejel gorko zaušnico, in vselej mi je kaka solzica priplavala v oči. — Izveršil sem potem šolske nauke in stopil pozneje v službo pri nekem trgovci kot poslovdja. Odkritoserčno vam moram povedati, da sem bil večkrat v skušnjavah polastiti se gospodarjevih novcev, česar bi moj gospodar morda še celó zapazil ne bil; ali vselej, keđar koli sem prišel v take skušnjave, spomnil sem se vaših besed: „To naj bode zadnjokrat!“ in mahoma me je minula vsaka misel in želja po tujem imetku. — Zdaj živim v svojej lastnej hiši in sem dosti bogat; ali samo vam, gospod, moram se zahvaliti, da pri vsem mojem premoženji ne najde se niti najmanjši novčič (krajcar), ki bi bil tuje blago, ali pa pridobljen krivično.“

Tako je govoril blagi mladenič, prenehal je malo, globoko vzdihnil, potem pa prijel trgovca Verliča za roko, in rekel: „Dopustite mi, gospod, da poljubim to roko, ki mi je toliko dobrega storila.“ Verlič neče dopustiti tega, ampak z ginenim srcem reče: „Dopustite mi vi, gospod, da ljubim serčno človeka, ki je vse moje ljubezni vreden, kajti delali ste vselej v svojem življenji tako, kakor ste se mlad od poštenih ljudi naučili.“

Pr. Mirobratski.

Kaznovana mačica.

Stoji zelena tratica
Na sredi trate lipca,
Na njej se drobna tičica
Vertela je, prepevala
Od zlatih ur, veselih dni,
Ljubezni božje, milosti.

Prilezla pa je mačica,
Oj mačica potuhnjena;
Ko tico peti slišala
Tako-le si je mislila:
„Ne boš si dolgo pela ne,
Bom kmalu jaz požerla te!“

Zdaj mačica prederzna vsa
Po deblu gor je plezala;
Al predno je na verh prišla
Je tičica pobegnila.
Na mačico pa čakal je,
Hud lovski pes od spodej že.

Ko mačica v obupnosti
Z drevesa psu uteč želi,
In dviga se, — jej spidersi —
Da pade in pobije si
Glavo, noge. — „Mijáv, mijáv!“
Za djanje njeno jej je prav.

P. Gros.